

Техничка школа
Врање

ТЕХНИЧАР

www.tehnickaskolavranje.edu.rs

1.

Новембар, 2016

Историјат школе

Техничка школа је почела са радом 1. септембра 1965. године са два одељења и 82 ученика. Почетком седамдесетих година изграђена је садашња зграда школе и тада је дошло до спајања Техничке школе "В.В. Вујо" са Школом за квалификоване раднике у Образовни центар за стручно образовање "Владимир Вујовић Вујо". У центру су постојала два смера: металски и мешовити. У оквиру центра су формирана истурена одељења у Босилеграду, Владичином Хану и Трговишту од којих су касније формиране самосталне школе. Осамдесетих година ова школа има преко 60 одељења са више од 15 занимања, која се мењају зависно од потреба привреде. Друштвена превирања са једне и неуспех реформе са друге стране довеле су до тога да су од ове школе формиране две школе: Средња машинско-електротехничка школа "В.В. Вујо" и текстилно-дрвнопрерађивачка школа "Браћа Рибар". Средња машинско-електротехничка школа "В.В. Вујо" наставља да прати потребе врањске привреде и тако је у овој школи верификована пољопривредно-ветеринарска струка од које ће 1990. године настати пољопривредно-ветеринарска школа "Стеван Синђелић". У овом периоду коначно је дефинисан данашњи профил Техничке школе, која 1994. године добија данашње име и свој простор.

Техничка школа Врање као једна од водећих стручних школа на овим просторима истиче се својом опремљеношћу и условима за рад. Техничка школа данас образује ученике у три подручја рада: **Електротехника**, **Саобраћај** и **Машинство и обрада метала**. Настава се изводи у учионицама,

у стручним лабораторијама са савременом електронском опремом и кабинетима за рачунаре опремљене најновијим рачунарима. Пракса се изводи у школским радионицама и у предузећима са којима Техничка школа има одличну сарадњу.

Поред редовних ученика Техничку школу похађа и одређени број ванредних ученика (старијих од 17 година, који нису завршили средњу школу) и ученика који кроз одређене видове преквалификације и доквалификације стичу потребну стручну спрему и образовање.

У оквиру Техничке школе Врање ради и Ауто школа (Ауто школа). У оквиру ауто школе изводи се обука за стицање возачке дозволе "В" и "С" категорије. Поред обавезне обуке која се изводи са ученицима саобраћајних образовних профила услуге центра за обуку возача су доступне и осталим грађанима.

Реч редакције

Поштовани читаоци, задовољство нам је да вам представимо први број школског часописа „ТЕХНИЧАР“. У овом броју направили смо кратак осврт на школску 2015/2016 годину, проверили где су и шта раде неки од бивших ученика, урадили пар интервјуа и прошетали обалама Егејског мора. Надамо се да ћете нам опростити за све што смо пропустили.

Захваљујемо се на помоћи и подршци директору школе, професорима и стручним сарадницима, бившим и садашњим ученицима који су нас подржали и дали свој допринос .

Уредници часописа:

Проф. Јефимија Ђорђевић,

Катарина Стојевић 2/2, Милош Маринковић 2/2, Александра Павловић 2/3, Марина Симоновић 2/3, Вукашин Милошевић 3/2, Марија Анђелковић 3/3, Анђела Крстић 3/3, Зорана Живковић 3/4, Кристина Стошић 3/6.

Техничка припрема :

Проф. Иван Митић,

Катарина Стојевић 2/2,

Лазар Стојановић 2/2.

Интервју са директором Техничке школе, Славишом Анђелковићем

1. Како је бити директор Техничке школе, и колико је то захтеван посао?

Бити директор Техничке школе је изузетно захтевно и динамично, а иначе рад у просвети је много леп али одговоран посао. Пред очима просветних радника одрастају генерације и генерације, а ви сте ту да им покажете прави пут, а у исто време прогледате кроз прсте за многе несташлуке које младост носи са собом.

Посао директора је да између осталог буде и строг и благ јер није ретка ситуација да за неки преступ ученик заврши код директора. Техничка школа има 760 ученика, а колектив чине 96 професора и стручних сарадника а ту је и помоћно особље. Након шестогодишњег искуства могу са поносом изјавити да је добро бити директор ове школе, поготово када иза себе имате сјајан колектив и ученике који постижу завидне резултате.

2. Пре избора на место директора, радили сте као професор у овој школи. Да ли је лакши посао професора физичког васпитања или директора?

Сваки посао има своју тежину, али мислим да је лакше бити професор физичког васпитања него директор.

3. У току вашег мандата у школи, које би сте резултате (успехе) издвојили?

Било је пуно успеха и резултата и сви су подједнако важни и битни за нашу школу. Ученици ове школе постижу заиста завидне резултате на свим нивоима такмичења из свих подручја рада. Од републичких такмичења, школских олимпијада па све до међународних такмичења, а један од највећих успеха у школи, али и на нивоу града и целе Србије је учешће наших ученика на Европском првенству у фудбалу за ученике средњих школа које је одржано у Француској у јуну ове године.

4. На основу школских прихода, да ли можемо очекивати реновирање спортске хале или опремање неког кабинета?

То су мала средства за такве подухвате и тешко је обећати, али увек треба оставити простора јер за такве пројекте је неопходна и шира помоћ. Потрудићу се да са места директора школе покушам

испунити ваша очекивања и да са финансијским средствима којима школа располаже урадимо максимално колико можемо у побољшању услова рада.

5. Стереотипи који су пратили Техничку школу полако падају у воду, и наша школа по резултатима које постиже, али и по оценама професора и ученика других школа је на врху средњих школа у граду. Која је стратегија да се привуче још већи број квалитетних ученика и подигне праг уписа који је већ у неким одељењима IV степена на нивоу Гимназије, Економске, Хемијске и Медицинске школе?

Да, сложио бих се да по статистичким подацима, уназад неколико година Техничка школа је у самом врху средњих школа у граду. Наша школа уписује ученике у свим подручјима рада и имамо попуњеност свих одељења. Резултати које постижу наши ученици на разним такмичењима говоре о квалитету у раду и ученика и професора. Свакако, када је конкуренција јача квалитет је већи.

Активном кампањом по школама, али и медијски, побољшањем услова рада, истицањем да ученици ове школе имају и добро организоване и ваншколске активности надамо се што већој конкуренцији приликом уписа следеће генерације.

6. Да ли бисте место директора Техничке школе мењали за место у некој другој институцији?

Када радите у окружењу сјајних сарадника и колега, када сте поносни на ученике и њихове резултате у раду, могу рећи да никада не бих мењао место директора ове школе за било коју другу институцију.

7. Које су ваше препоруке за бољи успех ученика и професора Техничке школе?

Препорука ученицима би била више озбиљности у раду и учењу, и резултати неће изостати, а порука професорима да наставе са радом као и до сада и да се увек може боље.

Резултати са такмичења ушеника Техниче школе у школској 2015/2016 годину

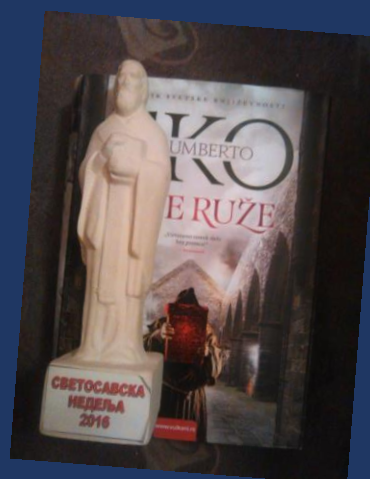
XXII Регионално такмичење електротехничких школа одржано је у Техничкој школи "Раде Металац" у Лесковцу. На овом такмичењу, одржаном 07. Маја, учествовале су школе из Борског, Зајечарског, Нишавског, Пиротског, Топличког, Јабланичког и Пчињског округа. Учествовали су и ученици наше школе...

У конкуренцији од 30 ученика из разних школа поменутих региона на такмичењу из Основа електротехнике I, ученик Владица Тасић се пласирао на осмом, а Катарина Стојевић на деветом месту. Од 19 ученика, колико је учествовало на такмичењу из предмета Основе електротехнике II, Сава Михајловић се пласирао као шести и замало пропустио прилику да се квалификује за Републичко такмичење. Учешће на Републичком такмичењу је обезбедио Жарко Петровић, који се на такмичењу из предмета Електроника у енергетици пласирао као трећи.

Николић Анђела IV/4 освојила је 1. место на литерарном конкурс 26. Светосавске недеље 2016 године.

Поповић Душан IV/3 освојио је 3. место на такмишењу рецитатора 26. Светосавска недеља 2016.год, 1. место на такмишењу рецитатора Парохије Врањске 2016. године и 3.место на градском такмишењу рецитатора „Песнице народа мог „ у мају 2016.године.

Активности ученика саобраћајног смера за 2015/2016 годину

2015 – Учествовање у изради Елабората безбедности саобраћаја за основну школу „Бранко Радичевић“, у Врању.

2015 – Учествовање у изради Елабората безбедности саобраћаја за основну школу „Светозар Марковић“, у Врању.

2015 – Учествовање у изради Елабората безбедности саобраћаја за основну школу „Радоје Домановић“, у Врању.

2015 – Израда два спота о безбедности у саобраћају.

2015 – Учествовање у акцији Дан сећања на жртве саобраћајних незгода, под покровитељством Агенције за безбедност саобраћаја.

2015 – Додела награда најбољим ученицима од стране Савета за безбедност саобраћаја, као признање за сав дотадашњи рад на повећању безбедности саобраћаја у Врању.

2015/2016 – Учествовање и реализација такмичења средњих школа, на територији града Врања, у безбедности саобраћаја.

2016 – Учествовање у изради Елабората безбедности саобраћаја за основну школу „Вук Караџић“, у Врању.

2016 – Учествовање у изради Елабората безбедности саобраћаја за основну школу „Бранислав Нушић“, у Ратају.

2016 – Учествовање у изради Елабората безбедности саобраћаја за основну школу „Предраг Девеџић“, у Врањској бањи.

2016 – Додела награда најбољим ученицима од стране Савета за безбедност саобраћаја, као признање за сав дотадашњи рад на повећању безбедности саобраћаја у Врању.

2016 – Учествовање у изради Елабората за безбедност саобраћаја у зони основних школа.

2016 – Учествовање у изради Елабората, пројекта безбедности саобраћаја и студије паркирања за 11 улица у ужем градском језгру.

2016 – Израда Елабората безбедности саобраћаја за насеље Шапраначки Рид.

Интервју са ђаком генерације 1996/2000

Игор Каранфиловић, дипломирани инжењер електронике, рођен 07.01.1982. године у Врању, завршио основну школу "Светозар Марковић" у Врању 1988/1996, средњу Теничку школу у Врању, смер Електротехничар радио и видео технике 1996/2000, а онда Војно-техничку академију у Београду смер електронике 2000/2005. Све у року и са 23 год. добио звање дипл. инж. електронике и почео да радим.

Целог свог детињства на питање: "Шта ћеш бити када одрастеш?", мој одговор је био: "Машински инжењер.", по узору на свог ујака који је заврио машински факултет. Временом, док су пролазиле школске године, а ја себе проналазио у природним наукама и након изведених кућних радова око повезивања струје и оног осећаја да када нешто сам одрадиш, а то исто проради, онда је срећа превелика. Тако да сам себе пронашао у електротехници и

одлучио да упишем електротехничку школу. На самом крају основне школе и разговора са својим наставником из физике одлучио сам да упишем новоотворени смер на смеру електротехнике Електротехничар радио и видео технике. Сам чин полагања пријемног испита и трема коју свако осећа, прошао сам смирено и без икакве nelaгодности. Сећам се тренутка када сам са својим најбољим другом ишао да видим ранг листу имао сам јаку главобољу. Он је кренуо прстом да нас пронађе на ранг листи и то у смеру одоздо ка врху и како је померао прст, тако сам га и ја пратио, себе није пронашао на том списку али док је прстом ишао навише, мене смо пронашли "на крају". Први на ранг листи. Било ми је лакше али главобоља није престала. Тек након неког времена сам осетио праву драж мог успеха. Њега смо пронашли на смеру "Електротехничар погона"

Онда је кренула школска година, ново друштво, обавезе, професори,... и за дивно чудо, све је било за похвалу. Моје одељење I-2 и учионица на спрату, видљива са улаза у школско двориште, пратила је моје друштво и мене до завршетка средње школе.

То је било одељење за пример! Били смо спремни на све! Невероватна енергија разноразних људи сакупљена на једном месту. Сви пуно различити, а тако сложни. Прва година је била година када се још увек вршила селекција од стране професора, а и нас самих. Онда од друге године креће право дружење и стварање кохезије у самом нашем друштву.

Постали смо као рођени, све радили уз осмех, и без икаквих напора. Ништа није било тешко. Били дисциплиновани на часу, али током одмора прави "враголани"! Мислим да смо били у стању да током малог одмора "окренемо учионицу наопако". Посматрајући то из садашњег угла 34-орогодишњака сматрам да је то била изузетно битна ствар. Ипак је то било нешто што је доносило радост на нашим лицима, нешто што нас је зближавало, сви су били скоро стално насмејани, а уз то били физички активни. Свако слободно време користили смо за спорт. Мислим да сам у средњој школи играо такву одбојку, да више никада нисам, мислећи на онај тим, борбеност, јединство, смех приликом игре, несебичности,... то је нешто што би свако пожелео.

Сећам се своје прве оцене. Недавно сам и срео професорку биологије и којој сам то баш и испричао. Јавио се да дам одговор на постављено питање, а онда питање за питањем и добих ја прву петицу у дневнику. Онда су кренуле оцене и из других предмета попут електротехнике, математике, физике, хемије, српског језика, француског језика...

Сећам се многих детаља у комуникацији са професорима и колико је ту само било квалитетних људи вољних да пренесу знање, тако да ми из самог поштовања према истим, сама могућност помињања неког, а ненамерно изостављање других, не дозвољава да именујем било кога. Могу само рећи да би то биле само речи хвале! Можда је то било тако јер је моје одељење било тек новоотворено и огледно, а за њега одабрани посебни професори. Могу одговорно рећи да основу коју сам стекао у основној школи "Светозар Марковић" (пета школа), а онда надоградио и употпунио знањем у средњој, јако пуно ми је значило за даље школовање на студијама јер сам све време и тамо био у врху и одолео свим могућим потешкоћама које могу да нас задесе током студирања. Двојица нас у класи је завршило на мом смеру. Али то стечено знање и самопоуздање као и борбени дух водили су ме кроз живот.

Не могу да не поменем да су у тим средњошколским данима кренуле и прве праве журке, прва заљубљивања, изласци, заједничка дружења, посете једни другима..., а у свему томе је увек негде у близини био друг из тог одељења. Створили смо били јаке међусобне везе, за које могу одговорно

потврдити да и даље само могу бити и још јаче између појединаца. Пuteви су нас одвели на различите стране али смо некако увек ту једни за друге. Наравно, сви смо различити и индивидуе за себе тако да и поједине везе нису толико биле јаке да би опстале и данас. Са многима није могућа учесталост комуницирања због удаљености и другачијег стила живота али са већим делом појединаца из одељења периодично се видимо и дружимо у некој од врањских кафана.

Жеља ми је да се вратим коју годину уназад и проведем бар један дан у средњој школи са својим друштвом и професорима.

Онај ко ово прочита нека погледа око себе, испoштује свог друга, другарицу из одељења, време брзо пролази, свако доба има своје дражи. Искористите ваше време проведено у школским клупама на прави начин, да научите што више, стекнете пријатеље међу другарима и професорима и уживате у сваком тренутку, јер то што доживите данас, неће се више никада поновити.

Интервју са ђаком генерације 2007/2011

Зашто баш Техничка школа?

Да, истина је време брзо пролети. Прођоше силне године школовања, и ево мене сада на крају студирања, као мастер инжењер, у новој озбиљнијој фази живота. И никако не могу а да се не присетим како сам дошао до овог момента. Све је кренуло са првим рачунаром и старим поквареним радио апаратом. Жеља за рачунарством и електроником ме је довела до средње техничке школе где сам наставио своје школовање. То је била једна лепа прекретница која је одредила даљи ток мог живота и то у позитивном смислу. Захваљујући дивним професорима који су се посветили томе да ја као и све моје колеге стекнемо потребна искуства и знања неопходна за наше даље усавршавање, успели смо да изађемо на прави пут зрелих и успешних људи. Електротехничари рачунарства, генерација 2007/2011 одељење у коме сам провео 4 лепе године свог живота. Довољно времена да схватим да је ђачко доба ипак нешто што се не заборавља. Добро, није да смо ми били "цвеће", скоро тридесет различитих људи, са различитим схватањима, умело је да буде напорно, али професори су остали достојни својих позиција и имали довољно стрпљења да сваку генерацију изведу на прави пут. На томе смо им захвални. Никад нећу заборавити своје одељење са индексом два и све лепе тренутке које сам провео са својим пријатељима са којима се и данас кадгод чујем и разменим животне приче. Сећам се да и ако нисмо имали сталну учионицу, то нам није сметало да се дружимо и учимо заједно, стичемо практична искуства у лабораторијама и изградимо себе као квалитетне личности. Остали смо увек сложни иако смо се често препирали, били немарни и непослушни али ипак научили да се извинимо на прави начин. Али пре свега нећу заборавити своје професоре Ену, Дејана, Славицу, Снежану, Јованку, Ивану, професора Србинца и све остале који су разумели наше животна доба и потребе, и који су нам помогли да стекнемо све оно што је потребно да постанемо феноменални инжењери и добри људи. Надам се да ће и они бити поносни када једног дана виде колико су напредовала њихова "деца". Претпостављам да неки савет млађим колегама неће бити на одмет. Сматрам да они који су уписали техничку школу нису погрешили. У њој нећете стећи само

техничког и теоријског знања већ ће те постати прави људи опремљени знањем и искуством које ће вам помоћи да прокрчите пут ка успеху. И немојте да заборавите свој друштвени живот, поред знања је битно да проживите лепе тренутке, да се дружите, да поштујете друге, и да не заборавите где сте све то стекли. Јер кад школовање прође најбитније је осврнути се и рећи "И да се сада вратим назад ништа не бих мењао".

Представљамо Вам одељење 4/4, разредни старешина Ивица Ристић

Наше одељење је попут свемира, јер су наше сарадње, договорштине и идеје неограничене. Заправо, ми смо веома повезани и блиски. Функционишемо као једна, велика породица са понеким несугласицама које брзо решавамо. Наша сарадња јесте кључ нашег успеха. Због ње смо, из године у годину све бољи. У првој години општи успех одељења био је 4.52, у другој 4.70 и у трећој 4.78. Ове године се надамо још бољем успеху.

Заједно се радујемо нашим успесима у спортским активностима. У одељењу има,

пored успешних учесника, веома успешних спортиста. То су наши фудбалери: Вукашин Атанасковић, Миљан Стајић, Никола Илић и Дејан Златковић, затим наше стрељашнице: Ивана Ристић и Александра Стојилковић и наш одбојкаш Никола Јакимов. Сви они су постигли, заиста, огроман успех, али посебно ћу издвојити наше фудбалере који су представљали Србију на Европском првенству у Француској.

У нашем одељењу увек је забавно, јер веома волимо да се шалимо. Постоји мноштво смешних ситуација, а неке од њих су и поучне. Учествовали смо у разним акцијама ради побољшања безбедности саобраћаја. Вршили смо бројање возила и пешака, анкетирање, дељење флајера и слично. Дешавало се да тада, када радимо неку такву акцију, пада киша. Сви бисмо покисли и изгледали смешно, поготово ако бисмо радили у јутарњим часовима.

Врло смо креативни и заједно чинимо добар тим. Свако од нас, на свој начин, доприноси остваривању наших заједничких циљева и идеја.

У овој школи, у овом одељењу, ми не учимо само лекције, већ учимо како да будемо добри људи. Међусобно се дружимо и ван школских клупа. Из савета наших професора, а поготово разредног старешине, научили смо много тога и почели смо се формирати као личности. Једни другима смо највећа подршка и надамо се да ћемо постати успешни, добри и испуњени људи, на које ће се поносити наши професори.

Анђела Николић 4/4

Представљамо Вам професора Николу Димитријевића, бившег ученика

Бивши ученик Техничке школе генерација 2007/2011, а сада професор на смеру Техничар друмског саобраћаја у Техничкој школи.

Професор Никола Димитријевић је дипломирао 2015. год. на Факултету Техничких наука у Новом Саду, одсек Саобраћај и транспорт и сада је на мастер студијама.

„Током школовања у Техничкој школи почео сам да размишљам о наставку образовања. Моја интересовања су била усмерена ка Техничким факултетима а највише ме привлачио Саобраћајни факултет. Слушао сам и савете професора о наставку мог школовања и често чуо речи „... можда ускоро будемо колеге...“, што се и обестинило.

Предмети које сам имао у средњој школи и знања која сам стекао помогли су ми кроз касније школовање, јер стечена знања из Техничке школе су се надограђивала и без потешкоћа сам их усвајао. И сад када разговарам са ученицима, несвесно се осврћем на неке детаље можда и више него што би требао јер из искуства знам да ће им то касније значити.

Већина мојих садашњих колега су и моји професори и још увек у неким тренуцима се осећам као ученик. Они ми давају савете и излазе у сусрет јер када завршиш факултет имаш знање али рад у просвети тражи више од самог стручног знања, и сви ти савети су ми значајни.

Школа се много променила, сама организација наставе, наставна средства, ученици долазе са већ дефинисаним ставом шта и како после средње школе. Изглед школе је само на први поглед остао исти, али унутра је доста нових ствари. Хол је осликан, учионице неке такође, кабинети осавремењени.

Сада кад прођем ходницима са дневником у руци увек на тренутак застанем код својих старих учионица. Свака од њих има своју причу коју чува заједно са нама који смо ту провели најлепши део младости. Кроз главу ми пролете све оне враголије и несташлуци које смо успешно крили од разредног и професора. Сад кад се сретнем са друштвом из средње школе препричавамо то време и те незаборавне заједничке године. И када ме сада питате да ли бих се вратио у те дане, морам да признам да бих са задовољством опет у клупу.

Сећам се и разредног старешине покојног Милорада Спасића који је предавао Механику и Техничко цртање. Био је строг али праведан човек и не ретко је прећутао наше испаде и заштитио нас од казне. У трећој и четвртој години разредни старешина ми је био Ивица Станимировић који је имао исто тежак задатак да нас упуту на прави пут и сачува од погрешних одлука које време у тим годинама доноси.

Питате ме да ли сам строг професор и да ли прогледам кроз прсте ученицима, па не знам трудим се првенствено да објасним и да науче оно што ће им требати касније али знам и да прогледам кроз прсте јер није било тако давно када сам ја седео на њиховом месту...”

Кад вас пут однесе...

Хол наше школе украшава графит бившег ученика, испред кога се сви радо фотографишемо.

Стефан Стојановић - Слеш након завршене средње Техничке школе у Врању уписао је Факултет уметности у Косовској Митровици на класи за графички дизајн.

...Данас сам скоро па дипломирани графички дизајнер...мада имам борбу са још пар испита....

Са Факултетом уметности сам учествовао на многим студентским изложбама широм Србије... правили више хуманитарних продајних изложби где смо прикупљали новац за младе људе којима је та помоћ преко потребна...

За годину 2015-2016 добио сам награду за најбољег дизајнера на години... Сада припремам полако испите који су заостали и припремам радове за пријемни на мастеру.

Поред школице и студирања ...наставио сам да се бавим и израдом - цртањем графита и мурала... и тако за неких 4-5 година пропутовао добар део Балкана и оставио своје радове. Ове године сам на данима урбане културе у Чачку са другом и колегом са факултета урадио први мурал..., а потом и други у Чачку где смо на Основној школи "Танаско Рајић" осликавали и илустровали песму дечијег хора Колибри, а песма је била "Заклео се бумбар у цвет и у мед".

У Техничкој школи сам био на смеру техничар друмског саобраћаја....није да је било неке сличности са факултетом ...али су то неке две ствари које су ме занимале у животу, мада ми је што се тиче

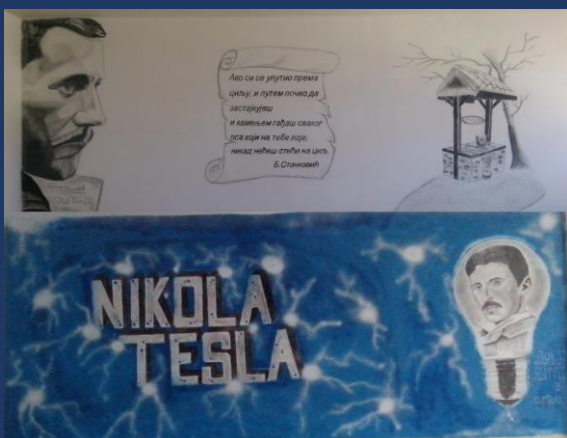
факултета помогло техничко цртање и све те неке нацртне геометрије и графички радови припремиле су ме за факултет. Иначе из средње носим то неко најлепше време и предивно дружење са људима у школи.....иако смо се сви окренули на своје стране.... лепо је познавати све те људе... строги професори су ме научили како би требало да се нешто ради... и да схватим да постоје школа и школске обавезе..."

Тесла, која је успешно испраћена са моје стране и добио сам вољу и жељу да што више напредујем у цртању. Касније сам стварао све озбиљније радове и створио свој стил, приближио се хиперреализму. Пред крај четврте године професорка Марина Милосављевић ме је организовала да исцртам још један зид са ликом Боре Станковића и пар ситнијих детаља, који су још успешније

прошли. Никола Антић, бивши ученик Техничке школе у Врању 2015. године је завршио средњу школу, смер електротехничар енергетике.

"...Током четворогодишњег школовања сам открио таленат који је истицао моју личност, тачније професорка ликовног Марија Спирић је видеви моје цртеже почела да ме мотивише де се што више посветим цртању... Прве озбиљније цртеже сам цртао за разне конкурсе, а касније уз идеје професорке Марије добио сам прилику да цртам зид у учионици, а тема је била Никола

Поред уметности постижем и завидне резултате у спорту. Активно се бавим дизањем тегова још од основне школе. Освајао сам разна одличја, био сам првак Србије у јуниорској конкуренцији, а прошле године освојио сам сребрну медаљу у сениорској конкуренцији као најмлађи такмичар. Захвалан сам пре свега професорки Марији Спирић која ме је усмерила ка свету уметности и захваљујући њој открио сам тај скривени део себе.

Данас се поред цртања и спорта бавим тетовирањем, новим трендом који је освојио свет. То је веома захтевна техника цртања и тражи максималну концентрацију, време и прецизан цртеж. Људи воле да се тетовирају, и да носе своје успомене."

Данас се поред цртања и спорта бавим тетовирањем, новим трендом који је освојио

Спортске приче

Ђорђе Стошић (рођен 14. маја 1999.године у Врању) је ученик Техничке школе у Врању а уједно и члан Стрељачког Клуба "Врање". Стрељаштвом је почео да се бави априла 2012. године. Освајач многих медља, најбољи спортиста омладинца Града Врања за 2015 годину, носилац олимпијске бакље коме је припала част да упали и олимпијски пламен на 10. Школској олимпијади одржаној у Врању у мају ове године.

Коју улогу, по теби, има школски спорт у образовању и одрастању деце?

-Сам спорт има велику улогу у образовању и одрастању деце. Бавећи се спортом, деца одрастају и постају велики људи. А школски спорт их спаја тако што им организује такмичења на која се друже, размењују искуства а има случаја када се десе и неке љубави.

Ко је дошао на идеју да баш ти запалиш Олимпијски пламен?

-Нико није дошао на идеју, организатори олимпијаде тражили су неког ко је успешан у спорту, а с обзиром да сам био изабран за најбољег спортисту омладинца, мени је припала част да запалим олимпијски пламен и прогласим олимпијаду отвореном.

Какав је осећај носити олимпијску бакљу и запалити пламен?

-Осећај је неописив, заиста се то не може никад описати до детаља. То се једноставно доживи или не доживи. Али само замислите себе у ситуацију у којој сам се ја нашао. Сви те подржавају, сви тапшу, снимају са свих могућих телевизија, а ти трчиш, носиш бакљу, пазиш да се не угаси пламен а такође пазиш да се не саплетеш од свих каблова који се налазе на бини.

Био си раме уз раме са министром спорта Вањом Удовичићем, какав је осећај?

-Хаха, мени је то било скроз нормално. Поред њега били су још многи тако "велики" људи, али не сматрам их некима који су толико битни да им се дивим. Чак ме је Вања позвао да у његово име прогласим олимпијаду отвореном. То је била још једна част за мене и велико задовољство.

После отварања олимпијаде могли смо те гледати на свим телевизијама и читати о теби у разним новинама, шта кажеш на то?

-То је такође дивно и прија ми баш. Волим да гледам себе на телевизији. Заиста била је ударна вест на свим телевизијама широм државе. Тек сам тада схватио да то није мала ствар коју сам урадио.

Шта ти кажу другари на томе, како су те гледали у друштву?

-Па моји другари су моји, они исти који су били пре паљења бакље остали су и после тога. Пружали су ми велику подршку и сви били поносни на мене. А ја препонosan на најбољег друга, Пешић Лазара, који ме је пратио док сам палио бакљу тако што је ишао испред мене и носио заставу Олимпијског комитета Србије.

Која је порука ових игара?

-Једна од засигурних порука је дефинитивно дружење. Ех сад, свако има своју неку поруку и своје виђење сваког такмичења. Ја сам на сваком такмичењу ишао због дружења јер је то заиста нешто непроцењиво.

После школске године, током распуста, одржало се такмичење у Врању. То је био пети отворени Куп у дисциплини RAW Bench press, где смо наступали (Нинослав Величковић и Александар Грујић). Било је још неколико такмичара из Техничке школе али и из целе Србије. Наступали смо у својој категорији и освојили 4 медаље, добивши пехар за прво екипно место. Ово такмичење је било врло значајно, организација је била одлична, дружили смо се у спортском духу и том приликом разменили многа искуства. Најбитније у свему је то, да су тог дана очекивани утисци и циљеви били у потпуности остварени, а и поносни смо јер смо на тај начин позитивно промовисали Техничку школу.

Александар Грујић и
Нинослав Величковић

Наш пут за „МОНТЕВИДЕО“

Када смо кренули да се спремамо за школско такмичење између школа у нашем граду, нисмо ни били свесни докле ћемо заправо догурати. Тренинзи су били у почетку доста опуштени, како се такмичење приближавало и тренинзи су били све јачи. Највећу пажњу смо посветили одбрани и прекидима... Када је дошао дан такмичења били смо нестрпљиви и чекали смо да сазнамо противника, убрзо је уследио жреб и сазнали смо да прву утакмицу играмо против пољопривредне школе, ту утакмицу смо добили резултатом 10-0, одатле је све кренуло. Били смо доминантни у нашем граду. Затим је уследило општинско такмичење, ту смо такође били најбољи, онда је на ред дошло међуокружно такмичење које је било одржано у Пироту, ту смо такође били најбољи и изборили републичко такмичење у Крушевцу. Када смо стигли у Крушевац, нисмо били ни свесни шта нас чека. Сазнали смо да победник овог такмичења има право учешћа на Европском шампионату у фудбалу које се одржава у Француској. За нас је то у том тренутку изгледало немогуће, али смо кренули мирних глава у утакмице. Прву утакмицу смо играли са екипом Лепосавић и добили их резултатом 9-1, друга утакмица је била против Београда, то је била једна од најтежих утакмица у досадашњем току такмичења, уз пуно труда смо победили са 2-1. Сутрадан смо играли утакмицу против Тополе за пролазак у финале, знали смо да морамо да победимо и то се и догодило. Када је дошло велико финале били смо узбуђени али и помало уплашени, за противника смо имали екипу из Суботице, они су ушли боље у меч и повели са 2-0. У наставку смо заиграли много боље и агресивније и изједначили на 2:2. Они су поново дошли до трећег гола, а ми смо пред крај меча изједначили. Уследили су пенали, након пете серије извођења пенала ми смо постали државни прваци и изборили пут на Европско такмичење у Француској. Кључ успеха на републичком такмичењу је била пре свега добра атмосфера у тиму, срећа је била од великог значаја, али и знање никако није изостало. Имали смо шест месеци да се припремимо за Европско првенство, а то смо учинили на најбољи могући начин. Кренули смо да тренирамо јаче фудбал, идемо у теретану и цела екипа је имала сређену исхрану у том периоду. Када смо кренули пут Француске, били смо веома срећни што ћемо носити грб наше земље на нашим грудима, и представљати нашу земљу на овако великом такмичењу. Пут је био веома дуг путовали смо око 30 сати, али кад смо стигли нисмо били уморни већ напротив једва смо чекали прву утакмицу. Прва утакмица се играла сутрадан, противник је била Белгија у 9 сати ујутру. Кад је свануо дан знали смо да је дан за победу, а и за историју, то смо сви предосећали. Када смо изашли на терен имали смо јаку жељу да победимо, али почетак то није обећавао, примили смо гол у првом минуту утакмице, полувреме је било завршено резултатом 1-0 у корист Белгијанаца, у другом полувремену тотални преокрет, прво смо изједначили, а затим и повели са 2-1 и тим резултатом је утакмица и завршена. Тог истог дана смо имали утакмицу против Северне Ирске, почели смо јако и на полувремену смо водили убедљиво са 4-0, у другом полувремену смо се опустили па је коначан резултат био 5-3 за нас. Сутрадан смо играли са Италијом веома битну утакмицу, али смо сачували мрежу нетакнутом и изборили бод. Среда је била дан за обилазак града Лила, свако од нас је купио по неку ствар како за себе тако и за родбину. Видели смо да наша земља веома заостаје у односу на Француску, али шта је ту је. Када је дошао четвртак уследила је утакмица против Мађара, знали смо да смо били фаворити и то смо и доказали, победили смо резултатом 1-0, и ушли у историјско четвртфинале за нашу земљу. Сазнали смо да играмо против Бугара, према прогнозама главних људи ИСФ ЊСЦ комитета, они су рекли да

су Бугари благи фаворити, ми смо хтели да негирамо ту чињеницу на терену. Када смо изашли на терен првих 15 минута смо били много бољи, али нисмо имали среће и нисмо постигли гол, што су Бугари успешно казнили, и повели врло брзо са 2-0, ми смо кренули са 3 шпица напред, и онда је уследио још један гол, Бугари су нас добили са 3-0. Тешког срца смо прихватили пораз, многи од нас нису крили своје емоције, па су их испољавали, а како и не би, кад смо били подједнако добре екипе. То је значило и крај за нас на овом првенству, на крају смо играли утакмицу за седмо место против Ирске и победили са 1-0.

Никола Илић 4/4

Миљан Стајић

Никола Илић

Вукашин Атанасковић

Дејан Златковић

Зоран Дурмишевић

Никола Јовановић

Игор Крстић

Марко Митић

Василије Спасић

Алекса Јовановић

Александар Анђелковић

Никола Миленковић

Стефан Костић

Страхиња Костић

Михајло Стевановић

Јован Костић

Марко Христић

Стефан Јевтић

Обалом Егеја

У периоду од 08.10.2016. године реализована је екскурзија Техничке школе на релацији Врање-Крф-Врање, у пратњи професора: Костић Маје (водич пута), Митић Ивана, Марковић Бранке, Савић Биљане и директора Анђелковић Славише. Екскурзија је реализована у сарадњи са агенцијом „Scorpio-Turs D.O.O” из Врања која је ангажовала обученог водича Маријана и лекара Слађану Стошић, пратиоца групе, који су били уз наше ученике током целог путовања.

У суботу 08.10.2016. испред Спортске хале у Врању већ од 02:30 аутобус нас је чекао спреман за полазак. Саобраћајна полиција МУП-а проверила је безбедност аутобуса у присуству вође пута. Посетили смо манастир Св. Параскеве у долини реке Темби. Након једночасовног задржавања наставили смо пут ка Каламбаки и Метеорики. Око шестанест сати по локалном времену стигли смо до манастира „Велики метеори”. Уз напорно пењање стрмим и дугим степеницама нашли смо се на врху, одакле се пружао величанствени поглед на планине које изгледају ванземаљски. Након скоро двочасовне вожње трајектом, стигли смо до луке Киркире и наставили вожњу до места Досија тј. Хотела „Magna Greassa” у коме смо се сместили.

Други дан, након доручка у хотелу који је био инзванредан, ученици и професори су кренули у посету месту на северној страни острва Палеокастрица. Најпре смо посетили фабрику ликера „Коом-Kat” која производи традиционалне ликере и слатко од воћа које успева само на Крфу и Сицилији.

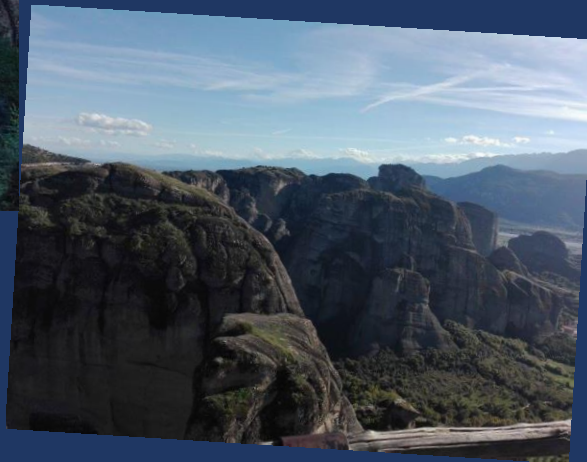
Трећи дан кренули смо за Керкиру у посету музеја Српска кућа. Тамо нас је чекао кустос Сарамандић и упознао са јуначким подвизима и страдањима наших војника у Првом светском рату. Ученици су разгледали експонате, мапе, предмете, униформе и слике тог периода и ближе се упознали са историјским чињеницама. Након тога прошетали смо улицом Платон, старим делом града и посетили цркву Св. Спиридона, који се сматра заштитником острва. Затим смо отишли до старе луке где смо се укрцали на бродић који нас је одвезао до острва Видо. Чим смо се искрцали кренули смо са разгледањем и отишли до Маузолеја. Испред спомен кострунице уз рецитовање стихова „Плава гробница” Милутина Бојића и певања песме „Тамо далеко” минутом ћутања одалу смо почаст страдалим српским војницима. Након обиласка „Плаве гробнице” вратили смо се до бродића који нас је чекао и одвезао назад.

Четврти дан, након доручка одвезли смо се до Каркире и уживали у шетњи и разгледању знаменитости овог града. Имали смо прилику да купимо неке сувенире и успомене на ово дивно путовање. Свртали смо и до места Тувија. То је место на коме су се искрцали српски војници када су пристигли на Крф.

Петог дана кренули смо из хотела у 5:00 часова да би смо се укрцали на трајект. На путу до Солуна направили смо још једну получасовну паузу на одмаралишту уз аутопут ка Зејтиник у и Српском војничком гробљу, које се тамо налази. Ту нас је дочекао кустос Предраг. Дирљиво излагање кустоса поново нас је вратило у Први светски рат и дочарало нам тешка страдања наших војника. Обишли смо гробове и споменик наших војника и још једном им одали почаст. Вратили смо се у аутобус и кренули у панорамско разгледање Солуна (Беле куле, Славолука, Луке, Аристотеловог трга и цркве Св. Димитрија) уз бригу и излагања нашег водича.

У Врању смо били око 22:30 часова на паркингу испред Спортске хале, одакле смо и кренули.

Анђела Крстић 3/3,
Марија Анђелковић 3/3

S.O.S. за вршњаке

Рано ступање у интимне односе

Према последњим истраживањима Министарства здравља међу младима од 15-те до 24-те године прво сексуално искуство доживи у седамнаестој години. Међу њима је нешто већи број младића него девојака.

Стручњаци наводе да су мотиви за рано ступање у интимне односе: радозналост, жеља за експериментисањем, потреба да воле и буду вољени. Као најчешћи разлог код момака узима страх да се не разликују од осталих, док је код девојака то страх да их партнер не остави.

Прерани интимни односи са собом носе велики број ризика. Девојке које рано ступе у интимне односе често су физички релативно развијене, али су психолошко-социјално недовољно зреле да би имале одговорност за своје поступке.

Последице раних интимних односа и честог мењања партнера имају за последице поремећај репродуктивног здравља, као и неке полне инфекције. Најчешће је то хламидија. Девојке које прво сексуално искуство доживе у шеснаестој или годину дана по првом материчном крварењу упуштају се у ризик да оболе од карцинома грлића материце који је два пута већи од обичног. Већи проблеми се могу јавити некоришћењем контрацептивних средстава. Трудноћа се јавља најчешће у првих шест месеци сексуалне активности.

Разлог раног ступања у интимне односе је и мањак сексуалног образовања. Већина родитеља избегава отворен разговор са децом, па се она информишу преко интернета и медија, а већина њих то одлучи да испита у пракси. Решење за овај проблем би био увећање предавања у школама и отворенијим разговором деце и родитеља.

Абортус код малолетница

Абортус је чин на који се је страшно тешко одлучити. Може створити озбиљне физичке и психичке проблеме код жене.

Према званичним подацима, годишње се изврши 20 000 абортуса док је по незваничним подацима тај број знатно већи и достиже бројку од 150 000.

Када је реч о малолетницама на овај корак годишње се одлучи 16 000 малолетница. Најмлађа девојчица која је абортирала имала је само 12 година. Малолетнице које се одлуче на абортус у просеку имају 16 година, а велики број њих се одлучи да ради. Неке од девојчица често долазе на клинику због абортуса више пута.

Девојке које се одлуче на абортус често не знају последице и ризик абортуса.

Последице могу бити ране. Ране су пре свега матерично крварење. Од повреда често се бележе повреде грлића материце јер је још увек мали, а девојчица се још увек развија. Неке повреде се не дешавају због грешке лекара, већ због ризика који носи сама интервенција. Најгора могућа ствар која се може догодити код абортуса је стерилност. Она се обично јавља код младих девојака које никада нису рађале. Нажалост стерилност се ретко лечи, јер не постоји званичан лек за стерилност. Стерилност се јавља због поремећаја хормона.

Осим раних веома су опасне и оне касније последице. Девојке обично мисле да ће сви њихови проблеми нестати за само 15 минута, али прави проблеми долазе тек касније. Осим физичких јављају се и психички проблеми.

Девојке које изврше абортус тек касније схвате величину ризика који он носи. Обично се кају јер су прекинуле један живот. Најгоре је што остају без подршке, па велики број њих упадне у депресију. Веома велики број девојака када сазна за трудноћу остаје без подршке партнера у борби против страха и разумевања околине. Доктори често апелују на родитеље и околину да се укључе у опоравак јер је њихова подршка преко потребна. Девојке са подршком се лакше опораве, али ниједна никада у потпуности не преболи.

Марина Симоновић 2/3

Насиље у породици

Насиље у породици је понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Насиље у породици је појам који се обично односи на насиље између супружника или супружничко злостављање, али такође може да се односи и на невенчане интимне партнере или једноставно људе који живе заједно. Насиље у породици је феномен који је присутан у свим земљама света и у свим културама; људи свих раса, етнија, верских и политичких и сексуалних опредељења, друштвених и културних нивоа и полова могу бити починитељи насиља у породици.

Вршњачко насиље

Јавља се у све млађем узрасту, карактеришу га туче, вређања, вербална и психичка малтретирања, понижења на друштвеним мрежама. Дешава се у школама и може трајно да оштети или уништи нечији живот. То су одлике вршњачког насиља. Сви смо свесни да оно постоји и да поприма све бруталније размере, али како га предупредити, како се борити са њим?

Подаци Групе за заштиту од насиља и дискриминације при Министарству просвете, науке и технолошког развоја показују да је најзаступљеније вербално насиље – вређање, сплеткарење, давање погрдних имена, исмевање, оговарање, ширење лажи, али је присутно и ударање, отимање, сексуално узнемиравање, снимање без нечијег пристанка и слање узнемирујућих СМС порука.

Кристина Стошић 3/6

Активности у оквиру верске наставе за школску 2015/16. годину

1. Реплика Витлејемске пећине код Саборног храма Св. Тројице у Врању

Као основа за израду "пећине" послужио је шатор 4. бригаде Копнене војске Србије. У „грубој“ дводневној изради пећине учествовали су ученици 4-2 разреда, а у украшавању ученици прве и друге године.

"Пећина Христовог рођења", постављена, као и претходне две године, на травнатој површини поред Саборног храма Свете Тројице у Врању обрадовала је вернике, и грађане уопште, свих генерација.

2. Божићна обележја у Техничкој школи у Врању

У част обележавању празника Христовог рођења - Божића, хол Техничке школе украшен је експонатима и традиционалним верским празничним мотивима: бадњаком, сламом, иконом Христовог рођења, кадионицом, воштаном свећом, Светим писмом, макетом православне цркве, иконом Богомајке, даровима за Богомладенца и другим, а све у сврху едукативне презентације смисла поменутог празника.

У организацији овог малог, али вредног, помака ка визуелном упознавању и поштовању смисла и обичаја православних празника учествовали су ученици из више одељења 2. године.

3. Израда везица бадњака

Ученици Техничке школе, од прве до четврте године, учествовали су у изради везица бадњака и сламе, која је трајала три радна (наставна) дана - од 28. до 30. децембра 2015. године, при Саборном храму Св. Тројице у Врању. Освећане везице бадњака и сламе на Бадњи дан подељене су верницима.

4. Савиндан у Техничкој школи

И протекле школске године, по одласку у храм и сечењу славског колача, у препуном холу Техничке школе у Врању одржана је приредба у част великом српском просветитељу и светитељу Сави - Растиславу (Растку) Немањићу.

Ученици и њихови професори из српског, ликовног и веронауке и ове године потрудили су се да улепшају овај највећи школски празник. Осим ликовних радова, хол школе украсила је и изложба задужбина - манастира и храмова владара из лозе Немањића.

За осмишљавање и рад на поменутој едукативној изложби захвалност дугујемо ученицима одељења 4-1.

Након прославе управа школе и окупљени ђаци обавештени су да је школска библиотека постала богатија за комплет вредних књига православне духовности. Овај дар је свим школама Епархије врањске уручен поводом празника Св. Саве, првог Архиепископа српског, од стране удруженог подухвата Православне епархије врањске, Царске лавре манастира Хиландара и Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања. Управа Техничке школе упутила

је своју срдачну захвалност како Епархији, тако и Царској лаври Хиландара и поменутом Министарству.

5. „Васкршње – беле покладе и Масленица“

11. марта 2016. године, поводом почетка Великог поста, у оквиру актива верске наставе и наставе руског језика организована је активност ученика под називом „Васкршње – беле покладе и Масленица“. У овој активности учествовали су ученици који похађају верску наставу из 2/2 и 4/5 разреда, као и ученици других разреда који уче руски језик.

Циљ поменуте активности био је да се ученицима, али и професорима осталих предмета, предочи шта је то пост; због чега се пости, од када постоји та пракса (пагански обичаји и веровања с једне и с друге стране хришћански обичаји и тумачење Јеванђеља), како је некад било, а како је данас (обичаји у оквиру покладе) и сл. Одазив и професора и ђака је био потпун. Амбијент излагања активности (учионица) био је визуелно и звучно припремљен, а припређене су и „мини“ покладе по руском обичају (палачинке).

6. Обилазак врањских светиња и знаменитости

30. марта 2016. са ученицима веронауке 3. године (разреди 3-5 и 3-6) извршен је обилазак врањских светиња и знаменитости (ман. Св. Николе, црква Св. Петке – Крстата џамија и Бели мост). Том приликом ђацима је презентована историја ових места, као и њихов значај у савременом животу како Врањанаца, тако и осталих верника и посетиоца. Приликом посете цркви Св. Петке ђаци су имали прилику да упознају црквењака овог светог места – госпођу Катју, са којом су отпевали и неколико духовних песама.

7. Поклоничко путовање

Поклоничко путовање реализовано је у организацији веронауке Техничке школе (катихета мр Сњежана Зеџ), са проф. Ненадом Спасићем и Удружењем особа оболелих од мултиплекс склерозе. На поклоничко путовање, које је обухватило манастире Св. Лука у Бошњанима, Жичу, Покров Пресвете Богородице у Ђунису и Св. Роман код Алексинца, пошло је 35 ученика из Техничке школе. При свим манастирима ђацима је организовано предавање, тако да је осим посете светињама ово путовање било културно-едукативног карактера.

8. Израда „Лазареве пећине“ у Техничкој школи

20, 21. и 22. априла у саобраћајном кабинету у Техничкој школи са проф. ликовног васпитања Ланом Сотировић, а са благословом о. Н. Стојадинова и новчаном подршком Канцеларије за веронауку, организована је израда „Лазареве пећине“, неопходне за извођење предстојеће представе. У лакшем делу израде и украшавању учествовали су ученици првих разреда, а костур пећине, у сарадњи са професорима стручних предмета Техничке школе, урадили су ученици 4-6 одељења. „Пећина“ се налази у порти Саборне цркве и планирано је да њена израда буде од користи свим будућим представама.

9. Посета манастиру Св. Илије у Кацапуну и припрема врбових грана

Поводом припрема за „Лазареву суботу“ организована је посета манастиру у Кацапуну и сеча врбових грана, неопходних за израду венчића. Ова активност изведена је 20. априла, а у њеној реализацији учествовало је 5 ученика 3-8 одељења.

10. Приредба и активности поводом празника „Лазареве суботе“

Ученици првих разреда (1-2, 1-3, 1-4, 1-7) три недеље марљиво су припремали приредбу организовану поводом празника „Лазарева субота“. Имајући у виду да на овај празник Епархију врањску посећују чланови друшта „Фос Христу“ из Солуна, у програму приредбе био је заступљен грчки језик. Ову новину ђаци су са лакоћом савладали.

Организација приредбе, осим ђака из Техничке школе, обухватила је и ученике свих врањских основних школа.

22. априла, увече у 19. часова одржана је генерална проба приредбе у Техничкој школи.

На сам празник „Лазареве суботе“ приредба је одржана у порти Саборног храма Св.Тројице“.

27. априла 2016. г. ученици Техничке школе из Врања, ОШ "Светозар Марковић" и "Доситеј Обрадовић" репризирали су приредбу "Лазарево васкрсење" у сали црквене општине Врање.

Закључак ове огромне активности и организације више вероучитеља и њихових ученика оставио је велики утисак на све, јер је на делу показано да је могуће изнети доста велике подухвате, у којима сви хармонично учествују.

11. Предавање грчког језика ученицима верске наставе у оквиру обавезних слободних активности

У оквиру „наставничких“ слободних активности, заинтересовани ученици Техничке школе имали су прилику да уче и грчки језик.

Катихета: мр Сњежана Зеџ

Хуманитарна представа

Ученици драмске секције дошли су на идеју за организацију хуманитарне представе, сагледавши нашу школу из једног другог угла. Увидели смо да је многим ученицима потребна помоћ. Пошто смо већ имали подлогу, играли смо представу за ученике наше школе, одлучили смо да је мало дорадимо и одиграмо је за цео град. У организацију представе укључио се цео тим глумачке секције. Одлучили смо да представу играмо у три термина: 11., 13. и 15. 04. 2016. од 19 сати у холу наше школе. Уз подршку директора одштампано је 350 карата које су биле у продаји од 04. 04. Цена карте била је 50 дин. за ученике тј. децу и 100 дин. за одрасле. Добили смо велику подршку од свих којима смо се обратили, то су углавном биле наше локалне телевизије.

Добра промоција представе омогућила нам је да све карте распродамо у року од 5 дана. Одазив је био огроман. У организацији нам се прикључио и ђачки парламент и организовао постављање сценографије и столица, као и изношење истих и обезбеђивао школу током трајања представе у сва три термина. Улогу у организацији ђачког парламента преузела је професорка енглеског језика Јефимија Ђорђевић а у изради сценографије професорка Лана Сотировић. Иако се од нас није очекивало да напунимо хол, ми смо то успели. Увидевши да немамо карте за све оне који желе да дођу, одлучили смо да на улазу у школу поставимо кутију па ко нема карту убаци новац колико има и уђе на представу. Првог дана је све било под великом тензијом, али уз добру организацију све је прошло одлично. Позитивне критике публике одмах након завршетка представе пробудиле су у нама још већу инспирацију за следећи термин. Следећег дана добили смо похвале и од стране професора и управе школе. У другом термину све је било другачије. Већ уиграна екипа била је спремна за дочек публике која је овог пута дошла у још већем броју. Смех публике од почетка до краја представе још увек нас држи поносним што смо били део овог тима. У трећем термину хол се напунио за врло кратко време. Увидевши у публици лица која сам већ видео у првом и другом термину показатељ је да представа ником није била досадна и да су је са задовољством посетили и у неком од других термина. По завршетку представе свима нама је било жао, јер смо постали део једне мале породице, која је радила на овој представи више од 3 месеца, која сада све више почиње да се окупља и приватно. Склопила су се нова пријатељства.

Ђорђе Стошић 3/4

Техничка школа победник на такмичењу средњих школа, на територија града Врања, у форум театру

Након успешне реализације хуманитарних представа, спремно смо чекали нови изазов. Убрзо стигло је обавештење о пројекту под називом „Победи себе за боље сутра“, под покровитељством МУП-а Србије и Полицијске управе града Врања. У питању је била израда форум театра на тему алкохолизма, вршњачког насиља, накроманије, просјачења и сајбер насиља.

Форум театар је техника која подразумева кратки, реални приказ неког друштвеног проблема. Задатак глумаца је да прикажу публици своју борбу против неког животног проблема, све оно кроз шта пролазе и како то подносе. Међутим, након те борбе ипак доживљавају пораз и ту остављају простор публици да сама размисли о проблему, нађе излаз из њега и има могућност да преузме улогу глумца и учини да представа има срећан крај.

Одмах смо кренули са припремама и писањем текста. Након недељу дана сценарио под називом „Наша прича“ био је спреман. Пошто нисмо могли да се одлучимо око теме, јер је свака тема једнако важна и представља озбиљан друштвени проблем, решили смо да спојимо три приче и обухватимо више тема. Тако смо у петнаестак минута приказали алкохолизам, наркоманију и сајбер насиље, на које смо ставили највећи акценат, јер је највише распрострањено код младих. Пробе су биле напорне, али како смо радили оно што волимо, није нам било тешко. Такође, упознати смо и са озбиљношћу ових проблема тако да смо уложили максималан труд да реализација представе буде на високом нивоу. Такмичење је одржано 30.05.2016. године, у Дому Војске, и ми смо били спремни да покажемо шта знамо. Конкуренција је била велика, али уз сјајне критике и громогласан аплауз након извођења представе, победа је била наша. Заиста смо поносни на тај успех и успомене на њега остаће нам дуго урезане у сећању.

Литерарни радови

Моје молитвено обраћање Светом Сави

Светитељу, Свети Божји човеку, добротинељу, бегунцу у пустиње Атоса и монаштво, српски хероју Светитељства и несебичне жртве за светлији путоказ нових генерација! Све си то и још пуно поред тога био, наш Растко Немањићу, наш духовнику, Свети Саво. И заиста, кроз српске дубине историје, твој лик понизног слуге Божјег, израња као цвет православља, винут у небеске висине и изнад Хиландара и изнад грешника људских. Добротинство и понизност су темељ његовог скромног живота, а срце његово свемир свих српских молитви.

У брижним родитељским саветима, мудростима, фрескама и иконама православних храмова, у смерности српских монаха, блиста Савин лик коме се клањамо. И зато, усрдно му се молим за благод, разумевање, љубав, мир.

Обраћам му се са вером у његове хумане руке и бистру мисао о православним путевима за нас, младе, за Србију, за њен народ. Много је неправди и бола данас. Много туге, много суза и крви, лоших мисли, злих дела. Зависности и пакости, дволичности и греха. Срца људска су изгубила топлину, људи се не рукују и не гледају у очи. Размислила се на странпутици живота, уместо да кличу светим мислима, са добротом у души.

Замишљам да стојим пред Тобом, пресветли Оче наших изгубљених душа које лутају светом, не надајући се ничему. Желим ти рећи: "Хвала!". И желим Ти се обратити својом молитвом, зарад свих нас. Дај нам нека небеска крила, усади у нашу душу више семена светлости, милосрђа, вере у себе и хуманост. Да изађемо из мрака, таме незнања, зла, злодела, црних мисли. Осветли нам стазе у животу, да се сетимо предака наших са прошлих стаза, стаза које су заборављене у српској историји. Слава Теби, велики наш учитељу! Слава Твојим светим очима и благом погледу у души. Молим Те, молим Те помози, избави нас од неправде и зла.

Овај свет „корача“ толико далеко, али ти „кораци“ колико доброг доносе, толико доносе и лошег. Људи су све суровији, гледају свој интерес, а туђи проблеми их не занимају. Помози нам, избави нас из беде и неслоге која влада међу нама. Пред Тобом се молим, пресветли, да спасиш нашу светињу, Косово, за које су многи после Тебе, жртвовали живот или остали без ичега. Помози нам, јер нам само Ти можеш помоћи и услиши моје молитве.

Помози нам да нам буде боље. Да брат брата не убија, већ да се воле, да комшија комшији не завиди, већ да помогне. Помози нам да не будемо највећи непријатељи једни другима, већ да нашом, српском, снагом одведемо Србију даље. Помилуј нас, својом руком, јер си ти једина наша нада да ће бити боље. Помози сиромасу да заради, болеснику да оздрави, изгубљеном да пронађе пут, несрећном дај срећу, а свима нама заједно да будемо браћа и људи међусобно.

Приче о Теби говоре о твојим делима. Изборио си се и надмудрио ђавола, научио си нас да градим прозоре и да не живимо у мраку. Сада нас научи да волимо и ценимо нас и Србију, јер Србија је мала земља, али у њој има великих људи, а један од њих си Ти, пресветли. Научи нас да будемо срећни заједно, да се радујемо малим стварима и да волимо једни друге, јер заједно смо јачи. Не дозволи да српске светиње буду рушене и да ишчезавају попут ветра, јер Србија ће живети све док живе светиње у њој.

Србија је као Сунце, али ово Сунце не греје целом својом снагоми врелином. Само Ти можеш помоћи овом уплашеном и изгубљеном Сунцу, да поврати свој, већ давно изгубљени сјај. Поведи нас ка правој стази у животу, потапшај нас својом руком, учитељу наш, а ми Срби ћемо ти се одужити тако што ћеш вечно живети кроз сваког од нас, јер прави Свечи остају живи кроз животе својих верника. Не заборави, господару наших мисли, то да ћеш увек остати у нашим срцима и да ћемо се поносити Тобом и подсећати друге на Тебе. Можда Ти не нудим превише, али веруј да ће све то бити испуњено.

Лепо си рекао Оче: “Нека се не унесе ова зла и проклета реч: моје и твоје, веће и мање” а ја ћу се надовезати и рећи: “Нека све буде наше!”, јер ова Србија је наша, јер си Ти наш, пресветли. Зато желим Ти рећи хвала Свети Саво, хвала на свему, и испуни ове жеље и молитве зарад свих нас.

Теби, у част, посвећујем ове скромне молитвене стихове:

Помози нам пресветли,

Нек’ у свакој српској кући кандило светли,

Нек’ нам слога кроз крв тече,

Нек’ нам буде срећно свако вече!

Не дај Србину да скрене с пута,

Не дај му да залута,

Дај нам љубав, здравље, срећу,

Дај нам небеску светлост највећу!

Нек Срби живе у братској слози,

О, пресветли, Ти помози,

Кад нам лоше крене Ти буди ту,

Кад Србин на зло наиђе, помози му!

Анђела Николић 4/4

Да ли вам је некада дан прошао без лоших вести на дневнику? Да ли сте узели новине и на насловној страни видели прегршт лепих догађаја који обележавају дан за нама? Да ли сте прошетали улицом и уживали гледајући насмејане и раздрагане људе који радосно иду ка послу, школи, у шетњу, до продавнице, трафике? Право да вам кажем, ни ја. Вероватно зато што тако нешто и не постоји. Чак морам да признам, звучи и по мало смешно! Замислите ученика који као запета пушка чека да оде у школу и покаже шта је све урадио и научио. Урнебесно! Него вратимо се у реалност. Поставља се питање: Шта је то утицало на људе и искоренило морал? Сваким даном се све више осавременујемо, на један сте клик од најудаљенијих места, једним кликом покренете машину, машина друге машине које производе све оно што би човек у супротном морао ручно да произведе. Један клик за све, осим за памет. Због чега не постоји дугме за усађивање знања? Заиста велики пропуст у техници, информатици и свим осталим наукама!

Некада, неким примитивним људима кључ успеха био је РЕД, РАД И ДИСЦИПЛИНА. Ми наравно, овако савремени, имамо свој кључ успеха који гласи, ПОЗНАТ, ВИЂЕН И СЛАВАН! То је једино потребно да би били успешни, шта ће нама ред или рад кад све то постижемо једним кликом. Врло једноставно.

Такође, савремено друштво јако полаже на томе да живот треба да буде што лепши. Па како су раније деца могла уопште да живе без дискотека, ноћног провода и инстаграма? Како? Како су њихови родитељи знали где се они налазе ако нису имали фејсбук да окаче слику и означе локацију где се налазе?

За сваку је похвалу то што се млади нараштаји држе овог савременог кључа успеха, те се труде да на све начине буду виђени и примећени, заиста жуде за успехом. Само што сваки покушај не мора да значи и успех, те често чујемо да се такви покушаји завршавају трагично, саобраћајном несрећом, насиљем, алкохолизмом, наркоманијом, падом са крова, моста, трговином људима, убиством, самоубиством... укратко смрћу или са великим последицама.

Да ли вам се свиђа овакав свет? Свет естраде, ријалитија, друштвених мрежа.. Да ли сте поносни на своје окружење? Да ли схватате због чега нема лепих вести, радости, веселја и уживања у животу? Запитате ли се где све ово води? Да ли некад покушате да промените нешто, учините нешто?

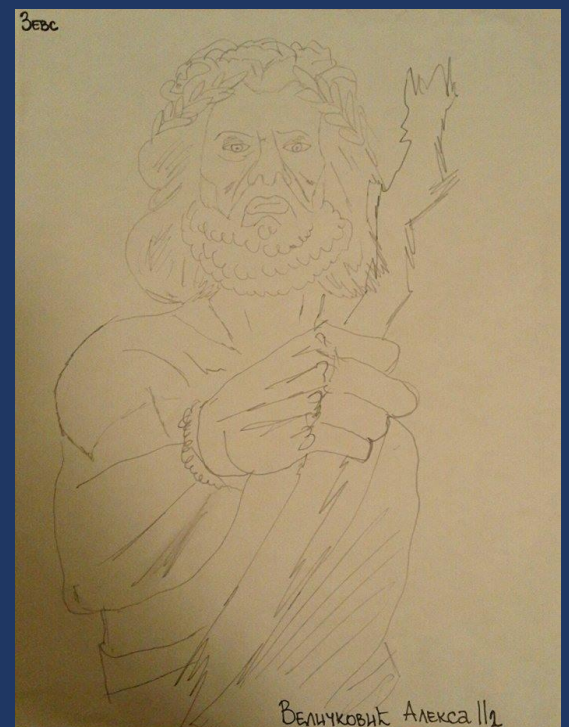
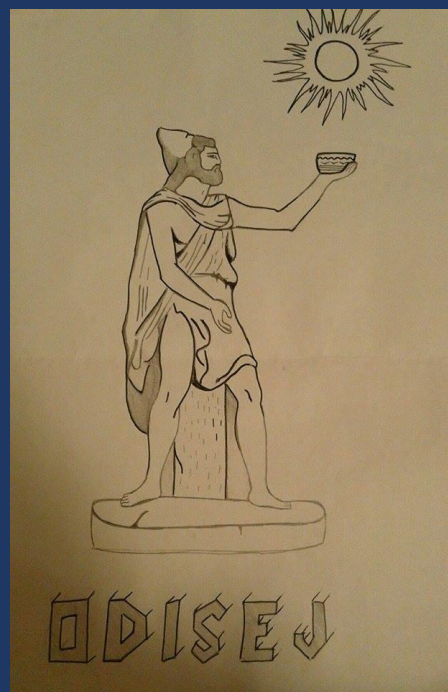
Често кажемо “зло влада”. Како може да влада нешто што не постоји? Зло је само одсуство добра, а за то одсуство криви смо ми. Постављам питање и зашто упорно потенцирамо лоше и тужне ствари? Зашто лош човек буде обавезно критикован и кажњен, а сви заборављају да доброг похвале и награде? Зашто је увек централна вест пљачка, напад и рат, а тек при крају се помену велики успеси наших суграђана, младих људи, научника? Зашто су едукационе радионице мање посећене од митинга и фестивала?

Много је питања, а премало одговора. Ни научници, ни информатичари немају објашњење за овакве поступке људи.

А све може да буде другачије, и једноставно је. Нема клика, само је потребно да свако поради на себи и све ће бити у реду. Можда ћемо једног дана шетати улицом и са дивљењем посматрати насмејане људе.

Зорана Живковић 3/4

Ликовни радови

Реч по реч о ...

Деведесете године прошлог века су виделе наставак поп трендова који су се појавили 70-их и 80-их година. Крајем осамдесетих година почиње да се развија хипхоп који је доживео огроман успех током деведесетих година. Осим хипхопа, реп, реге и R&B су остали јако популарни током деведесетих. Слично осамдесетим рок и метал музика је такође била јако популарна али су тих година доминирали други бендови. Предводник поп музике је био Мајкл Џексон који је имао невероватан комерцијални успех 90-их. Његов албум "Dangerous" је продао више од 35 милиона копија, а његов следећи албум "History" је продао више од 40 милиона копија. Други популарни поп уметници су били: Spice Girls, Backstreet Boys, Christina Aguilera, Britney Spears и Jennifer Lopez.

Што се тиче рок музике 90-их је гранџ био на врхунцу са предводницима као што су Nirvana, Pearl Jam и други. Они су уживали у свом успеху почетком 90-их али је њихова популарност нагло опала средином деценије. Nirvana се распала самоубиством Kurt Кобејна који им је био певач и гитариста, остали популарни бендови су се распали или су изгубили популарност. Велики рок/метал албуми тих година су били Металикин "Black Album", Нирванин "Nevermind", Guns 'n

Roses са "Use Your Illusion I" и многи други.

Тренутно стање у музичкој сцени је доминирано поп, реп, хипхоп и денс музиком. У главном су се од 2010 године на врху поп хитова налазили слични људи. Током ових шест година су велику популарност зарадили: Lady Gaga, Katy Perry, Taylor Swift, Rihanna, Justin Bieber, Bruno Mars и други. Доста ових уметника су били јако популарни и пре 2010. године. Реп музику тренутно Kendrick Lamar, Drake и Kanye West. Својим хитовима који су више пута били на самом врху топ 200 хитова. Kendrick са његовим албумом "To Pimp A Butterfly" је засенио критичаре и освојио публику својим јако интелигентним текстовима који се суочавају са врло реалним проблемима данашњице. Kanye West је током ових шест година избацио 2 албума "Yeezus" и "The Life of Pablo" који су укупно продали више од 7 милиона копија. У задњих пар година у мејнстрим су Nicki Minaj и Sia. Nicki Minaj је у поп, денс и хипхоп сцени била и пре 2010.године, али је доживела највећи успех током прошле две до три године. Sia је активно у музичкој сцени још од краја 90-их година, обзиром да никада није имала велику публику она се фокусира на писање песама другим уметницима као што је Rihanna.

Велике успехе има и електро-денс музика, поготово уметници као што су Skrillex, David Guetta и многи други. Рок музика је изгубила на популарности ове деценије али и даље има врло успешне групе као што су Imagine Dragons који су деби албум избацили 2013. године и направили велики успех, остали популарни бендови су Slipknot, Five Finger Death Punch, Linkin Park, Avenged Sevenfold, Disturbed и други.

Компјутерске игрице

*Рачунарска (компјутерска) игра је игра која се игра помоћу рачунара. То је један од видова забаве у савременом свету. Рачунарске игре се стално развијају, побољшавају им се техничке карактеристике и постају све већи економски чинилац у многим светским земљама. Ја бих препоручио свим гејмерима који воле РС Игрице да играју игрицу коју сада ја играм а то је FAR CRY 4. Ова игрица је за мене упечатљива јер је урађена на том

принципу као да је у реалном времену. Графички прикази и текстуре су у изванредно одрађени. Игрица је пуцачина, што сматрам да људи воле да играју овакву врсту игре јер је међу гем-игрицама најпопуларнија. Ја дневно проводим око 90 минута на видео игри јер није баш здраво за очи претерано гледати у монитор.

НАПОМЕНА: За играње јаким и нових видео игрица је потребна опрема која може да то подржи .

Опрема коју поседујем за видео игре је :

1.Гејмерско кућиште, са dobrim компонентама да би могло да подржи захтевне игрице.

2. Монитор 22 инча марке ASUS

3.Спортски тј. гејмерски миш марке МС.

4.Гејмерску тастатуру -светлећу. марке A4TECH

5. Звучнике јачине 80 db, марке Genius

6.Гејмерску столицу.

Јован Ђорђевић 4/6

Занимљивости

“Чекај ме, и ја ћу сигурно доћи” је по мишљењу многих најлепша љубавна песма икада написана. Написао ју је руски писац Константин Симонов, а због услова у којим је настала ушла је у антологију и постала једна од најпопуларнијих руских поема.

Константин Симонов био је велики руски писац, песник и патриота, ког је судбина често одводила на ратне фронтове. Безнадежно је био заљубљен у Валентину Серову, тада најлепшу и најпопуларнију глумицу. Али, Валентина је била удата, те су његове љубавне патње утолико биле веће. Након што јој је супруг генерал, кога је јако волела, преминуо, Валентина је дуго патила. Потом се упуштала у многобројне љубавне афере, али никог није успела да заволи као свог покојног супруга.

А онда, ратне 1940. године упознаје њега, популарног и вољеног руског писца, који је годинама уназад тихо чезнуо и маштао о њој. Ушли су у љубавну везу која је била све оно о чему је писац маштао, али, невоље тек долазе. Симонов је отишао на ратиште и у јеку највећих борби схватио је да се неће вратити кући жив. Једино што га је одржавала била је фотографија и мисао на своју прелепу Валентину, која је жељно ишчекивала да јој се врати. Тада је одлучио да јој напише песму која ће јој говорити колико је он воли, чак и када га не буде више. Песму, која је требала да стигне Валентини након његове погибије је ставио у џеп, мирно ишчекујући свој судњи дан. Међутим, десило се чудо – јединица у којој се Симонов налазила некако је избегла финални удар непријатеља, и писац се, жив и здрав вратио кући својој драгој (са песмом у џепу). Венчали су се 1943, а песма о љубави која нађачава смрт обишла је цео свет, и преведена на чак 35 језика!

Но, пар наредних година није имао среће. С обзиром да су били јако популарни, пласиране су гласине да је Валентина варала Симонова док је био на ратишту и писао јој “најлепшу песму на свету”. Иако се доказало да то није истина – генерал Рокосовски са ким су јој приписивали аферу је већ био у срећној и дугој вези, а глумицу је срео на кратко тек неколико пута, брак глумице и писца је био уздрман.

Њена каријера је тада кренула силазном путањом, Симонов је напушта 1957, она се одаје алкохолизму и умире сама 1975. године, у Москви.

Ипак, песма је постала бесмртна, синоним за љубав која превазилази све препреке и време. Многи уметници широм света су је интерпретирали кроз музику, а код нас су то учинили Раде Шербеџија и Тома Здравковић.

ЧЕКАЈ МЕ

“Чекај ме, и ја ћу сигурно доћи”

Чекај ме, и ја ћу сигурно доћи

само ме чекај дуго.

Чекај ме и када жуте кише

ноћи испуне тугом.

Чекај и када врућине запеку,

и када мећава брише,

чекај и када друге нико

не буде чекао више.

Чекај и када писма престану

стизати издалека,

чекај и када чекање дојади

свакоме који чека.

Чекај ме, и ја ћу сигурно доћи.

Не слушај кад ти кажу

како је време да заборавиш

и да те наде лажу.

Нек поверују и син и мати

да више не постојим,

нека се тако уморе чекати

и сви другови моји,

и горко вино за моју душу

нек пију код огњишта.

Чекај.

И немој сести с њима,

и немој пити ништа.

Чекај ме, и ја ћу сигурно доћи,

све смрти ме убити неће.

Нек рекне ко ме чекао није:

Тај је имао среће!

Ко чекати не зна, тај неће схватити

нити ће знати други
да си ме спасила ти једина
чекањем својим дугим.
Нас двоје само знаћемо како
преживех ватру клету, —
напросто, ти си чекати знала
као нико на свету.

Цицерон

Ево због чега је он највећи беседник икада:

Особина глупих је да запажају грешке других, али не и своје.

Највеће почасти доносе са собом више зависти него угледа.

Морамо бити робови закона да бисмо били слободни.

Ништа не може бити часно ако му недостаје правде.

Нема ничег отменијег и цењенијег од верности. Верност и истина најсветлија су савршенства и дарови људске душе.

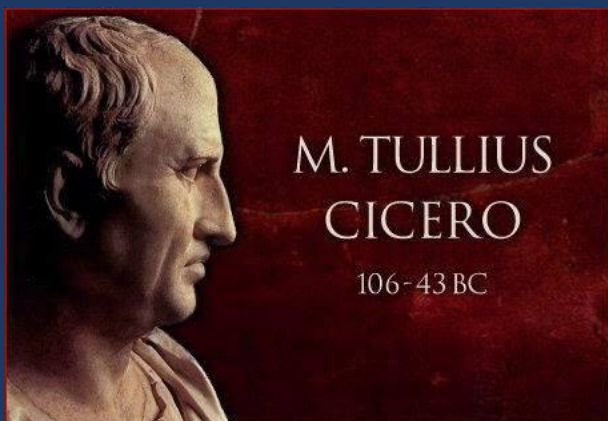
Корење науке је горко, али плодови су слатки.

Ништа није тако свето што се не би могло новцем оскрнавити нити тако утврђено, а да се новцем не би могло освојити.

Соба без књига је слична телу без душе.

Сви греше, али будале упорно истрајавају у чињењу грешака.

Цицерон.

Олимпијада и Олимпијске игре нису исто

Често се код спортских новинара може чути како Олимпијске игре, које се одржавају сваке четврте године, називају Олимпијадом. Иако многи Олимпијаду и Олимпијске игре узимају као синониме, они су на неки начин баш супротно, антоними.

Олимпијада је четворогодишњи период између двеју Олимпијских игара. Олимпијаду су антички Грци рачунали као календарску епоху од 4 године, коју су користили за мерење времена. А крај

једних игара означавао је почетак нове Олимпијаде који је трајао до почетка наредних игара.

Прави извори о настанку античких олимпијских игара су изгубљени вековима, али постоје многе легенде и предања о њиховом настанку. Једна легенда говори да је игре установио сам Зевс као прославу своје победе, у бици за власт над оцем Хроном. Друга каже да је Херакле победио у једној трци у Олимпији, па је одлучио да се на ту успомену сваке 4 године одржавају такве трке.

Осим игара у Олимпији одржавале су се и друге конкурентске, сличне игре. То су биле Панатенеје, Пителиске, Немејске и Истмијске игре, али су Олимпијске игре, сплетом политичких околности, надвладале. Све те приче у вези са античким играма доводе се у везу са старогрчким појмом олимпијског примирја, када су, према легендама, грчки полиси прекидале међусобна непријатељства за време трајања игара.

Први веродостојан запис о одржавању игара у Олимпији датира из 776. п. н. е., иако није сигурно да су то биле и прве игре у античкој Грчкој. Тако да се за прву Олимпијаду узима период између лета 776. и 772. године пре нове ере. По тој аналогiji, сада је нови четворогодишњи циклус 698. Олимпијаде по реду.

Међутим, Међународни олимпијски комитет рачуна Олимпијаде од првих модерних Олимпијских игара које су одржане 1896. године и од тада се Олимпијада рачуна од 1. јануара године када су почеле да се одржавају игре па до 31. децембра четврте године. На тај начин, 1. јануара 2012. године почела је 30. Олимпијада, која се завршила 31. децембра 2015. године.

Меда

Плишани меда је данас неизоставни део свачијег детињства. Свака кућа га има и сваки од њих има своју причу. Подсећа нас на нека безбрижнија времена из детињства. Неретко, ове играчке су и чест поклон приликом исказивања љубави и пажње према особама које волимо.

Плишане меде су толико нормална и уобичајена појава да је лако помислити како су они одувек међу нама. Међутим, ова играчка има изузетно занимљиву, али не и тако дугачку историју.

Новембра 1902. године организован је лов на медведе у америчкој држави Мисисипи на који је био позван и тадашњу председник Сједињених Америчких Држава, Теодор Теди Рузвелт.

Како је ту било више ловаца, сви су већ уловили неку животињу. Испоставило се да је једино Рузвелт остао без улова јер није био вешт са пушком. Како би спречили да председник једини остане без плена, ловци су ухватили младунче црног америчког медведа и везали га за дрво, не би ли омогућили Рузвелту да коначно и он добије свој “трофеј”.

Међутим, видевши онако исцрпљено и беспомоћно младунче медведа, Рузвелт је одбио да пуца. Након тог догађаја Рузвелт бива исмејан карикатуром у Вашингтон Посту, 16. новембра 1902.

Ова карикатура је постала популарна па ју је цртало више карикатуриста. А временом је несрећни мали меда цртан да буде мањи и слађи.

Морис Мичтом, руски имигрант јеврејског порекла, чим је видео ову карикатуру дошао је на идеју да направи плишану играчку медведа коју је ставио у излог своје продавнице и назвао је Тедијев меда (Teddy bear), након што је добио дозволу за коришћење имена лично од Рузвелта.

У исто време у Немачкој, компанија Steiff такође почиње да производи плишане меде, без знања за догађаје у Америци. И дан данас је неразјашњено који произвођач је направио првог плишаног меду, али је интернационални назив Teddy bear остао.

Ове слатке играчке постају све популарније, како у Америци тако и у остатку света. А све више произвођача почиње да производи своје верзије плишаних меда.

Недуго затим, Сејмур Итон пише књигу за децу The Roosevelt Bears; композитор Џон Братон пише песму The Teddy Bear Two Step што додатно утиче на популарност ове играчке.

Пет година од настанка карикатуре плишане меде преплављују тржиште и постају најпродаванија играчка на свету. Данас, годишња вредност продатих плишаних играчака у целом свету износи 1.5 милијарди долара.

САДРЖАЈ

Историјат школе.....	2
Интервју са директором Техничке школе, Славишом Анђелковићем.....	4
Резултати са такмичења ушеника Техничке школе у школској 2015/2016 годину.....	6
Активности ученика саобраћајног смера за 2015/2016 годину.....	7
Интервју са ђаком генерације 1996/2000.....	8
Интервју са ђаком генерације 2007/2011.....	11
Представљамо Вам одељење 4/4, разредни старешина Ивица Ристић.....	12
Представљамо Вам професора Николу Димитријевића, бившег ученика	13
Кад вас пут однесе.....	14
Спортске приче	16
Наш пут за „МОНТЕВИДЕО“	18
Обалом Егеја	20
S.O.S. за вршњаке.....	23
Активности у оквиру верске наставе за школску 2015/16. годину	25
Хуманитарна представа	28
Литерарни радови	30
Реч по реч о	34
Компјутерске игрице	35
Занимљивости.....	36
Цицерон.....	38
Олимпијада и Олимпијске игре нису исто.....	39
САДРЖАЈ	41

